

fordre fri Befordring eller Godtgjørelse herfor, men derimod tillægge ham samme i alle Tilfælde, hvor Forretningen begyres foretagen i længere Afstand fra Notarialkontoret.

§ 71 indeholder Reglerne om Betalingen for Beskrivelse af Notarialforretninger. Betalingen er fastsat i Overensstemmelse med den for Udskrifter af Retsbøger i § 82 foreslaaede, dog at man har bibeholdt Bestemmelsen i Sportelreglementets § 137 om, at første Akt altid leveres frit. Skjøndt man, som nedenfor ved fjerde Afsnit skal blive nærmere udviklet, i det Hele har troet ikke at burde bibeholde Aftisbeskrivelser, har man dog forment at burde foreslaa, at Beskrivelse af Notarialforretninger skal kunne fordres udsdrt og bekræftet som Akt, efterfom en saadan Beskrivelse for at kunne benyttes i Ulandet ofte maa have den bestemte Form. Derimod har man ikke troet at burde fastsætte høiere Betaling for Aftisbeskrivelser end for andre.

Som det vil fremgaa af det Foregaaende har man ganste frøget den i Sportelreglementets § 156 ommeldte Afgift af 20 pCt. til Justitsvæsenets Fond, der ellers med Hensyn til Notarialforretninger alene vilde staa som en Levning af det Bestaaende. Man har heller ikke optaget Bestemmelsen i Forordningen af 8de Januar 1823 § 8 om Forhøielse af Afgifterne med $\frac{1}{8}$ Denne Bestemmelse havde sin Grund i, at det ved bemeldte Paragraf blev bestemt, at der skulde være tvende Bitterlighedsvidner tilstede ved Notarialforretninger, og gennem det derved vundne Tillæg skulde Notarius betale Vidnerne for deres Umage, men da Forhøielsen nu skal indbetales i Statskassen ved de Embeder, som ere paa fast Gage, se Justitsministeriets Skrivelse af 25de Juli 1862 og Revisions Departementets Skrivelse af 1ste Juli 1865 (i Min Tid. A for 1872 S. 103) § 5a, har dette medført, at der ved disse Embeder intet Vidnegebyr beholdes. Denne Ordning bør selvfølgelig forandres, og man har derfor i § 98 foreslaaet en bestemt Betaling til Notarialvidnerne.

Endelig har man ikke optaget Bestemmelser, varende til Reglerne i Sportelreglementets §§ 142 og 144, da Notarius her ikke optræder som saadan.

Tredie Afsnit.

Om Retsafgifterne i Straffesager.

Medens det formentlig er selvsølgeligt, at der ikke skal erlægges Afgifter i Sager, der paatales af det Offentlige, er Forholdet et andet, hvor den Private optræder som Anklager. Er det i Genhold til Reglen i Udfast til Lov om Strafferetspleien § 39, at den Private optræder som Anklager, og Forholdet altsaa er det, at den paa-

gjældende straffbare Handling ved Lovgivning er henvist til Paatale af Private, er der formentlig ingen Grund til at forlade den gjældende Rets Bestemmelser om, at Retsafgifter erlægges i saadanne Sager. De samme Grunde, som af processuelle Hensyn tale for at belægge borgerlige Domssager med Afgifter, passe ogsaa paa Sager angaaende straffbare Handlinger, der ere henviste til privat Paatale. Ifølge Bestemmelsen i Udfast til Lov om Strafferetspleien § 40 har imidlertid tillige den ved en Forbrydelse, der er offentlig Paatale undergivet, forurettede Private Ret til at paatale denne, naar Statsanklageren eller Politimesteren har negtet at paatale, og der opstaar altsaa Spørgsmaal om, hvorvidt man i dette Tilfælde skal kræve Retsafgifter. Kommissionen har forment ikke at burde gjøre dette, og Hovedhensynet, som her har været afgjørende, er det, at den Private ved at benytte den ham indrømmede subsidiære Paataleret maa siges at varetage en offentlig Interesse, idet han kræver Retten haandhævet i Samfundets Interesse. Det er netop heri, at hans Stilling er forskjellig fra den Private, der paataler i Genhold til Udfast til Lov om Strafferetspleien § 39, se Motiverne til dette Udfast Side 34—35. Hertil kommer endnu, at forsaavidt man vilde kræve Afgifter for derved at hindre Misbrug af den ommeldte Paataleret, vilde Reglen vistnok vise sig ikke at føre til det forønskede Resultat, efterfom det Offentlige i Genhold til Udfast til Lov om Strafferetspleien § 480 foreløbig skal udrede Omkostningerne ved deslige Straffesager. Desuden haves i det nævnte Udfast andre Rauteler mod saadanne Misbrug.

I. Om Afgifterne i Straffesager, der paatales af Private i Genhold til Lov om Strafferetspleien § 39.

De i denne Afdeling foreslaaede Afgiftsregler afvige i flere Henseender fra de i andet Afsnits 1ste Kapitel ommeldte. Man har saaledes ladet Bevisafgiften ganske bortfalde, da det ikke vil være rigtigt at paalægge den Sigtede Afgift for hans Bevisførelse, der sker i det Offentliges Interesse, og man, naar den Sigtede fritages for Bevisafgift, ikke ret vel kan paalægge Anklageren Afgift for hans Bevisførelse. Anhangsgjørelses- og Forhandlingsafgiften er derhos sat betydelig lavere, da de her omhandlede Sager ikke godt kunne taale at belægges med saa høje Afgifter. Spøristedelen af disse Sager ere saadanne, som nu behandles som private Politisager, og altsaa belægges med lavere Gebyrer end de sædvanlige, se Plakat 1ste Mai 1822 § 4 og Plakat 28de Februar 1845; vel er Omraadet efter Udfast til Lov om Strafferetspleien § 39 noget videre, men Kommissionen har ikke fundet Grund til at gjøre nogen Sondring i saa Henseende.